

kunne faae en Fællesforsatning, at jeg rigtig nok troer, at det i Realiteten vil blive ganske det Samme, enten man vedtager denne Deel af det nærværende Forslag, eller man vedtager det Forslag, som Fleertallet har sluttet sig til. Jeg troer ogsaa, at denne første Deel af dette Forslag vilde have et overmaade stort Fortrin, selv om man indskrænkede sig alene til at vedtage den, fremfor det Grundlovsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), idet der her dog i denne første Deel er bestemt og klart udtalt, at det ene og alene skal anvendes ved saadanne Grundlovsforandringer, der staae i Forbindelse med Indførelsen af Fællesforsatningen; og der saaledes er fastholdt, at der skal komme en Fællesforsatning, hvorimod dette Sidste jo aldeles er opgivet og sat tilside i det andet Forslag, saaledes som jeg skal tillade mig senere at udbæve, naar vi komme dertil. Jeg troer altsaa rigtig nok, at man, ved at stemme for den første Deel af dette Forslag, vilde kunne aabne al mulig og ønskelig Lettelse for de nødvendige Grundlovsforandringer, og at man derved vilde undlade at opgive det Mindste af det Krav, som vi hidtil have havt paa en Fællesforsatning. Den første Deel af Forslaget forekommer mig saaledes at være uskadelig og bedre end det andet Forslag. Hvad den anden Deel af dette Forslag angaaer, tilstaaer jeg, at jeg ikke har forstaaet den saaledes, at jeg kan have de Betænkkeligheder derved, som den ærede Justitsminister har fremhævet. Naar der deri staaer, at Fællesforsatningen skal være vedtagen af Rigsdagen for Kongerigets Vedkommende, saa ligger der jo i et saadant Krav paa en partiel Deeltagelse i Vedtagelsen af Fællesforsatningen, at derved ikke menes en Vedtagelse Paragraph for Paragraph af Fællesforsatningen, idetmindste menes der ikke en eenstødig Act fra Kongerigets Side; skulde dette finde Sted, maatte ialfald en lignende Fremgangsmaade med Hensyn til de andre Landsdele staae ved Siden deraf, saa at jeg ikke skjønner, at Forslaget indeholder det allermindste Præjudicerende for de andre Landsdele. Men jeg har allerede tilladt mig at udtale, hvorfor jeg ikke har taget nogen Deel i at stille For-

slaget, saa godt jeg end finder det i sig selv, og det vil afhænge af Indtrykket af de følgende Diskussioner, hvorvidt jeg for mit Vedkommende skal stemme derfor, enten for den første Deel eller i det Hele, eller slet ikke stemme.

Lindberg: Det er den ærede Forsamling vel bekendt, at jeg under Forhandlingen i denne Grundlovsforsag bestandigt har staaet paa, at det er Folkets og dets Repræsentanters fuldkomne Ret at have en afgjørende Indflydelse paa, hvorledes den Fællesforsatning skal komme til at see ud, som engang skal gjøre sig gjældende, og jeg skal ikke paa noget som helst Trin af Sagens Behandling svigte denne min Overbeviisning; men jeg er ogsaa temmelig overbevist om, at ligesom jeg bestandigt har seet mig i Minoriteten, naar Talen har været om politiske Spørgsmaal, det saaledes ogsaa vil gaae denne Gang. Jeg havde imidlertid havt en vis Fortrosthed til, at jeg kunde støtte mig til Ministeriet og dets Udtalelser, thi, saaledes som der er udtalt af Ministeriet i dets Program af 28de Januar 1852, maatte man nødvendigvis slutte, at vi skulde faae en saadan Fællesforsatning at see, og at Kongeriget Danmarks Grundlov, naar denne Fællesforsatning blev forelagt, ikke derved vilde blive krænkede; men, dersom vi ikke faae Indflydelse paa, hvorledes denne Fællesforsatning skal komme til at see ud, dersom dette Ministerium vil octroyere eller tilraade H. S. Majestæt at octroyere Forsatningen, da er Danmarks Riges Grundlov krænkede. Det er min fulde Overbeviisning og den skal jeg aldrig fravige; men jeg havde, som sagt, en Formening om, at det Ministerium, som saaledes fremtraadte med sit Program, aldrig vilde byde Folket det, fordi det ikke alene var udtalt i Programmet, men det var ogsaa af den daværende Premierminister, nuværende Udenrigsminister Bluhme, udtalt med saa klare og bestemte Ord under en Interpellation, som fandt Sted, saa kort efter at denne Kundgjørelse af 28de Januar 1852 kom ud, at det var umuligt, at der kunde være nogen rimelig Tvivl om, hvad Ministeriet egentlig vilde, hvad det egentlig tilfagtede, og jeg skal med